ΤΟΣ ΙΔ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 653

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η κ. Ἀδὰμ ὡς feministe.—Ν' ἀπέθαινα (ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ κατ-τη) (ὑπὸ κ. Ἑλένης Σικελιανοῦ).—Ὀρφανὰ καὶ νόθα (ὑπὸ δος αθονίκης Ἀντωνιάδου).—Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάϊας).—Φιλία Γ'. δος Μαρίας Πινέλλη). — Γυναῖκες ἰατροὶ ἐν Γαλλίᾳ (ὑπὸ κ. ryett Fontanges).—Ἀλληλογραφία. Συνταγαί. Εἰδοποιήσεις. ιφυλλὶς οἱ Hegelinge παράδοσις Ἰρλανδικὴ (ὑπὸ δος Μαρίας έλλη).

Η κ. ΙΟΥΛΙΕΤΑ ΑΔΑΜ ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Δὲν ἠξεύρομεν ἀκριβῶς ἀπὸ πότε χρονολογεῖται εἰς τὴν λλίαν ἡ ἐπισημοποίησις τοῦ γυναικείου ζητήματος, διότι Frondeuses τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως δὲν ἦσαν βεβαίως τύποι οἱ ὁποῖοι θὰ ἐνεθάρρυναν τοὺς Γάλλους εἰς τὴν ὑπὲρ ν γυναικῶν μεταρρύθμισιν τῶν νόμων των.

Βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον ὅμως εἶναι ὅτι ὑπὲρ τοὺς Fenistes καὶ τῶν δύο φύλων καὶ ὑπὲρ τὰ πολλὰ καὶ ποικα σωματεῖα τὰ ὁποῖα ἱδρύθησαν καὶ ἀγωνίζονται καὶ μοῦν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῆς γυναικός, μία νη γυνὴ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς περιωπῆς, εἰς ἣν ἀνῆλθε διὰ ς πνευματικῆς ὑπεροχῆς της, χωρὶς κἂν νὰ διεκδικῇ τὸν λον οὔτε feministe, οὔτε σημαιοφόρου ἔθηκεν ὑγιεῖς βάις εἰς τὸ ζήτημα καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸ σαράντα ων ἐτῶν.

Ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶναι ἡ κ. Ἀδάμ, τότε κ Λαμπέρ.

Ἡ κ. Ἰουλιέττα Λαμπὲρ εἰς τὸ βιβλίον της τὸ ὑπὸ τὸν τλον «Idées Antiproudhoniennes» τὸ ὁποῖον ἔχει ἐκθῇ τὸ 1861 ἐκθέτει μὲ εὐρύτητα γνώσεων καὶ σαφήνειαν νάδικὴν τὰς περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος ἀρχάς της, αἱ τοῖαι εἶναι αἱ ἀρχαὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας καὶ τῆς καιοσύνης.

Ὁ Proudhon εὗρεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κ. Lambert ιλεῆ καὶ ἀμείλικτον ἀνατόμον τῆς φιλοσοφίας του καὶ τῶν περὶ γυναικὸς καὶ ἔρωτος καὶ γάμου ἀσόφων, κατὰ τὸ πλεῖστον, θεωριῶν του.

Ἡ κ. Λαμπὲρ δὲν βάζει γάντια, ἀλλ' οὔτε μεταχειρίζεται λεπτεπίλεπτα βέλη διὰ τὸν φοβερὸν ἀντίπαλον. Τὸ ἔργον της αὐτὸ εἶναι μία ἀπὸ τὰς δριμυτέρας σελίδας, ἐξ ὅσων ἔχουν γραφῆ ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑπεβίβασαν τὴν γυναῖκα καὶ ὑπετίμησαν τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ πλεονεκτήματά της τόσον, ὥστε νὰ τάξουν αὐτὴν εἰς βαθμῖδα κατωτέραν τῆς τοῦ ἀνδρός.

Ἡ συνήγορος τοῦ ἠδικημένου φύλου, ἡ ὑπερασπιστὴς τῆς ἀληθείας ἀπαντῶσα εἰς τὸν Proudhon μεταχειρίζεται ὕφος καὶ φράσιν ἀπότομον, συχνὰ δὲ καὶ σκαιὰν καὶ καυστικήν. Οὔτε ἡ συνήθης γλαφυρότης τοῦ καλάμου τῆς συγγραφέως τῆς εἰδωλολάτριδος οὔτε ἡ λεπτὴ δηκτικότης τῆς ἀρθογράφου τῶν πολιτικῶν ἀνταποκρίσεων, οὔτε ἡ σπινθηροβολοῦσα εὐφυΐαν καὶ χάριν δύναμις τῆς βιογράφου τῶν ἐξεχουσῶν πολιτικῶν προσωπικοτήτων τῆς Γαλλίας διαφαίνεται εἰς τὸ style τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Idées Antiproudhoniennes» βιβλίου.

Εἶναι ξηρόν, σύντομον, γεμάτον ἀπὸ ἰδέας ἀληθεῖς, ἀπὸ ὁρισμοὺς ἀκριβεστάτους· εἰς τὸ *Resumé*, ὅπως ἐπιγράφῃ τὸ τελευταῖον κεφάλαιον ἰδοὺ πῶς δίδει ξηρά, ξηρὰ τὸν ὁρισμὸν τῆς γυναικός. *Ἡ γυνὴ εἶναι φυσικὰ τὸ θῆλυ τοῦ ἀνδρός, τὸ ἓν ἥμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους καὶ συντελεῖ κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὴν σύσ ασιν καὶ διατήρησιν τῶν φυσικῶν νόμων τοῦ εἴδους της. Ἀπέναντι λοιπὸν τῆς φύσεως ἀξ ζει ὅ,τι καὶ τὸ ἄρρεν, τὸ ὁποῖον παριστᾷ τὸ ἕτερον ἥμισυ· οὔτε περισσότερον, οὔτε ὀλιγώτερον.*

«Κοινωνικῶς ἡ γυνὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ζεύγους, ἄνευ τοῦ ὁποίου κοινωνία θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ. Παρέχει εἰς τὴν κοινωνίαν στοιχεῖα διάφορα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁ ἀνὴρ φέρει, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαραίτητα εἰς

αὐτήν. Ἡ συμφωνία τῶν γυναικείων καὶ ἀνδρικῶν τούτων στοιχείων ἀποτελεῖ τὴν κοινωνικὴν ἁρμονίαν καὶ ὁ συνδυασμὸς τούτων καθορίζει τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

«Ἡ γυνὴ ἐξεταζομένη ἐν ἑαυτῇ εἶναι μία αὐτόνομος προσωπικότης. Ἔχει ἰδίους νόμους συνδυαζομένους μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους. Κατέχει διὰ τῆς ἰδίας ἀντιλήψεως τὴν γνῶσιν τῶν γενικῶν νόμων, εἰς τοὺς ὁποίους ὑποτάσσεται. Τέλος εἶναι ἐλευθέα εἰς τὴν συνείδησίν της ἐν τῇ ὁποίᾳ δημιουργεῖ τὸν ἠθικὸν νόμον της: ἆρα εἶναι αὐτόνομος».

Οὐδέποτε ὁρισμὸς τῆς γυναικὸς ἐδόθη σαφέστερος, χωρὶς περιττολογίας καὶ ἀφῃρημένας ἐννοίας, ἐν εἴδει ξηρῶν ἄρθρων, τὰ ὁποῖα οἱοσδήποτε κῶδιξ ἠδύνατο νὰ ἀναγράψῃ, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ οὔτε ἓν γράμμα.

Καὶ ἀλλοῦ ὁμιλοῦσα περὶ τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων λέγει: Ἐρυθριᾷ τις καὶ μόνον διότι τίθεται τοιαύτη ἐρώτησις. Ἐνώπιον τῆς φύσεως ὅλα τὰ ὄντα τοῦ αὐτοῦ εἴδους εἶναι ἴσα, διότι οἱ νόμοι τοῦ εἴδους εἶναι κοινοὶ δι' ὅλους. Ἐνώπιον τῆς κοινωνίας ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν κοινωνίαν ταύτην εἶναι ἴσοι, διότι αὐτὴ ἡ κοινωνία εἶναι προϊὸν τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων, οὓς ἐνόρει εἷς κοινὸς νόμος. Ἐὰν δ' ὑπάρχουν ἀνισότητες μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι ἡ κοινωνία δὲν φθάνει μέχρις αὐτῶν εἰς πάσας τὰς σχέσεις των.

«Παντοῦ ὅπου ὑπάρχει κοινωνία, ὑπάρχει νόμος, καὶ παντοῦ ὅπου ὑπάρχει νόμος, ὑπάρχει ἁρμονία σχέσεων ἤτοι ἰσότης. Ἡ γυνὴ δίδει εἰς τὴν κοινωνίαν στοιχεῖα κοινωνικὰ ὄχι ὀλιγώτερον ἀπαραίτητα τῶν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς παρεχομένων. Ὁ νόμος λοιπὸν ὁ πηγάζων ἐκ τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων δὲν ἔχει πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἑνότητος ἢ νὰ τὰ συμπτύξῃ εἰς γενικὸν ὁρισμόν. Ὡς πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ προορισμοῦ, συντελεῖ οὗτος εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ καταλήγει, διὰ τοῦ κοινοῦ νόμου, εἰς τὴν ἰσοδυναμίαν, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μὲ τὴν ἰσορροπίαν, ὅπως δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν ἰσότητα μὲ τὸ ὁμοιόμορφον. Ἡ ἰσορροπία ἀνήκει εἰς τὸν νόμον, ποτὲ εἰς τὸ πρᾶγμα. Ἐὰν ὑπῆρχε πλήρης ἰσορροπία μεταξὺ δύω φαινομένων δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον δυνατὴ οὔτε κρίσις, οὔτε σύγκρισις. Ἐὰν μεταξὺ δύω διακεκριμένων δυνάμεων δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἰσότης τελεία ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὁμοιότητος τῶν δύω ὄντων δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐνέργεια, δὲν θὰ ὑπῆρχε ζωή. Ἡ ἰσορροπία ἀνήκει εἰς τὴν ἀφῃρημένην δύναμιν, εἰς τὸν μαθηματικὸν νόμον. Καὶ ἡ ἰσότης ἐπίσης εἶναι ἰδιότης τοῦ νόμου. Ἐπειδὴ ὁ νόμος εἶναι τὸ προϊὸν τῶν σχέσεων καὶ αἱ σχέσεις ὑπόκεινται εἰς τὸν νόμον, ὑπάρχει ἰσότης. Ἀφαιρέσατε τὴν κοινωνίαν, κοινὸς νόμος δὲν ὑπάρχει πλέον, ἀλλ' οὔτε ἰσότης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὔτε σχέσεις ἀληθεῖς μεταξὺ αὐτῶν. Μόνον πόλεμοι, καταδιώξεις, σφαγαί, ἀνθρωποφαγία. Ὥστε οἱ ὡρισμοὶ εἰρήνη, κοινωνία, ἰσότης εἶναι ἀλληλένδετοι. Ἀνήκουν εἰς μίαν τάξιν τῆς ὁποίας ἡ ἀντιθετος εἶναι πόλεμος, ἀνισότης, ἀγριότης.

Ἐν συνόψει ἡ γυνὴ εἶναι ἴση μὲ τὸν ἄνδρα ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, διότι ὁ κοινωνικὸς νόμος εἶναι εἷς δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς κοινωνίας καὶ ὑπονοεῖ τὴν ἀμοιβαιότητα τῶν δικαιωμάτων, τῶν καθηκόντων καὶ τὸ ἰσοδύναμον δράσεως».

Ποτὲ λογικώτερον καὶ μαθηματικώτερον δὲν ἀπεδείχθη μεταξὺ τῶν δύω φύλων ἰσότης ἐν τῇ φυσικῇ ἀνομοιότητων καί ποτὲ συνήγορος τοῦ γυναικείου ζητήματος δὲν πραγματεύθη τὸ ζήτημα τῆς γυναικός, τοῦ ἔρωτος καὶ γάμου μετὰ δυνάμεως λόγου καὶ ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων ἀκαταγωνίστων, ὅσον ἡ κ. Ἰουλιέττα Ἀδάμ, τὴν ὁποία ἡ ἱστορία τοῦ γυναικείου ζητήματος θὰ τάξῃ μεταξὺ τῶν κορυφαίων ἀγωνιστῶν καὶ τροπαιούχων νικητῶν τοῦ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς δικαίου.

ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΑ

(Ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ καθρέπτη)

Ἀπὸ τὸ παράθυρο θὰ ἐσάλευαν τὰ ξεψυχίσματα τῶν θλασσινῶν ἀνασασμῶν καὶ τὰ εὐωδιάσματα ἐκεῖνο τὸ βραδὺ στὴν ἀπολαμπὴ τοῦ φεγγαριοῦ, ἐλιποθυμοῦσαν ὡς νοσταγημένα δάκρυα ἀπὸ τὶς ἄγνωρες κρήνες ἀνεμισμένα μέσα στὴ κάμαρα τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀγάπης.

Ἀπὸ τὸ παραθύρι τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ θὰ ἀργοκινοῦσε πρὸς τὰ πράγματα τὶς θλιμμένες ματιές, καὶ ὡσὰν ψίθυρος πνοῆς ἀγαπημένης στ' ἀσημένια μαλλιὰ τῆς Νυχτωμένης θὰ ἔπνεαν οἱ μυστικὲς, οἱ μαγεμμένες σιγαλιές.

Καὶ θὰ ἦταν ὁ μεγάλος καθρέπτης ὁ παληὸς-γιατί μυστήριο τῆς ὀμορφιᾶς της τὸ ἀποκοίμισε πάντα στὰ κρυστάλλινα βάθη του—θὰ ἦταν βέβαια ἡ μυστικὴ ἀχνάδα ποῦ ἐξέχυνε τὴ μαγεία τοῦ ἴσκιου πρὸς τὰ πράγματα, τὸ μίλημα θλιμμένης ἱστορίας, τὸ παραπονεμένο του ἀντιφέγισμα, ὅταν ἄγγιζε τώρα στὸ βάζο τὸ παληό, τῆς παιδούλας τότε μητέρας,-ποιὸς ξέρει ποιᾶς εὐτυχισμένης ὥρας ἐνθύμησι,- καὶ ὅταν ἐχάϊδευε σὰν χαμογέλοιου χάδι, σὰν μανιᾶς ἀναγάλλιασι, τὴν πανώραια ζωγραφιὰ τοῦ νέου τότε παπποῦ κρεμασμένη στὸν τοῖχο.

Ὤ, νὰ πέθαινα, νὰ πέθαινα, εἶπεν ἀναστενάζοντας. Τὸ παραπέτασμα ἐσείσθη στὸ φύσημα μιᾶς ξεπνοημένης αὔρας τῆς ἀκρογιαλιᾶς, καὶ τὸ κίνημά του, ὡς νὰ ἦταν σάλεμα πράγματος μὲ ψυχή, θὰ τῆς ἀνεσήκωσε τὰ μάτια ἀπὸ τοῦ καθρέπτη τὰ βάθη. Τὸ ἀναστέναγμά της ἄχνισε μέσα εἰς τὸ κρύσταλλο ὡς θαμπὸ πέρασμα ἑνὸς ἴσκιου τῶν μαλλιῶν της. Καὶ ἦταν τὸ χέρι πάλλευκο, ὅταν μὲ κίνημα ἁβρὸ ἐλεύκασεν ἐπάνω στὸ σγουρὸ κεφάλι, ἀνασηκώνοντας τὰ ξέπλεκα μαλλιὰ σὲ κόμμωσι Ταναγραίας.

Τριανταφυλλιὰ μεταξωτὴ κορδέλλα ἐξεδιπλώθη μὲ ψίθυρο μισόξερων ροδοφύλλων, καὶ τὸ ἀνάδεμα, μ' ἀργοκίνητα τὰ χέρια, ἐστεφάνωσε γύρω τὰ ἀνασηκωμένα μαλλιά, καὶ ἐτέθηκεν ὁ λωτὸς στὴ μαγικὴ κλωστὴ τῆς Νυχτωμένης Ὤ, νὰ πέθαινα, ! νὰ πέθαινα !

Ἐνοστάλγησε πάλι, ὅταν τὴν ἐδέχθη ὁ καθρέπτης, καὶ στὰ κινήματά της ἐξεχύθηκαν οἱ μελαγχολίες τοῦ φανταστικοῦ κόσμου της, καὶ ὁ καθρέπτης μὲ ἀγαλλίασιν τώρα τὴν ἔσερνε στὰ βάθη του ἀπὸ τὰ μάτια μαγεμμένος, τὴν ἔσερνε ἀπὸ τὰ χείλη κρεμασμένος, τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ θαμπωμένος, καὶ ἀνάλυωνε ἀπὸ τὴν πνοή της μεθυσμένος, ἀνάλυωνε σὲ δάκρυα κρυστάλλινα, ὁ πλάνος, τῆς ὀμορφιᾶς της δείχνοντας τὰ μάγια τ' ἀψεγάδιαστα, καὶ χύνοντας τὸ φῶς του ἄστραμα καὶ χάραμα στὴ θλιμμένην ὀμορφιά.

Ἡ νοσταλγία τῆς στεφανώνει τώρα τὰ μάτια, καὶ βυθίζει μέσα στὰ καθρεφτίσματά τους τοῦ μεγάλου της πόθου τοὺς στεναγμούς.

Διαβαίνουν τώρα οἱ πεθαμένες της πλάνες ἐλπίδες, διαβαίνουν. Περνοῦν ἀραδιαστὰ τὰ ὄνειρα ὡς λιτανεία μύρων ἀπὸ τῆς ψυχῆς της τὰ βάθη.

Τὴν ἀγγίζουν οἱ ἐνθύμισες εἰρωνικά, τὴν ἀποπλανεύουν οἱ ἁρμονίες τοῦ πόνου γιὰ τὴ λατρεία της, σὲ τραγούδι ποῦ πάντα τερπνότατο ἐγλυκομεθοῦσε τὴν ἄχαρη ζωή της.

—Ὤ, νὰ πέθαινα! νὰ πέθαινα ! ψιθυρίζουν μ' ἀναστέναγμα τὰ χείλη, κι' ὁ καθρέπτης ἄχνισε μέσα στὸ κρύσταλλό του ὡς θαμπὸ πέρασμα τοῦ ἴσκιου τῶν μαλλιῶν της.

Ὤ, νὰ πέθαινα! νὰ πέθαινα !

Καὶ μέσα σὲ ἕνα ἀναστέναγμα ὅλης τῆς λαχταρισμένης ψυχῆς της, μέσα σὲ μιὰ ἡδονικὴ ἀνατριχίλα της, ἐκόλλησε τὰ χείλη στὸ ἄχνισμα τοῦ κρυστάλλινου καθρέπτη, καὶ ἄφηκεν ἐκεῖ σφράγισμα δακρυχάραχτο τῶν χειλιῶν τὰ ἀποτυπώματα.

Καὶ ἐστάθη πάλι χαμογελῶντας τώρα μπρὸς στὸν καθρέπτη, μὲ θλιμμένο χαμόγελο, ἐστάθη ἀγγίζοντας τὰ χείλη μὲ τὰ κρινοκέρινα δάχτυλα.

Ἕνα ρόδινο ἄχνισμα ἐδιάβηκεν ὡς σύγγνεφο ἀπὸ τῆς χλωμῆς μορφῆς τὸ θανατερὸ χρῶμα, καὶ ἀντιφέγγισε ροδόφωτα ἡ ἔκφραση τοῦ πόνου στὴν ὄψη της.

—Ὤ νὰ πέθαινα! νὰ πέθαινα !

* * *

Πρωί, ἀπὸ τοῦ ὀνείρου τὶς ἀγκάλες ξυπνημένη, στολισμένη ὅπως ἦταν μὲ τὰ αὐγινά, κορδέλλες στὸ λαιμὸ καὶ κορδελλίτσες στὰ στήθη, καὶ στὰ χέρια — ὢ τὰ χέρια, ὢ τὰ χέρια — μικρούλα, γιομάτη χαρὲς καὶ ἐλπίδες, ἡ ἀφτερούγιστη ψυχούλα, ἕνα πρωὶ καλοκαιρινὸ μπρὸς στὸν καθρέπτη ἐστάθη. Ὤ τὴ λαχτάρα τῆς παιδούλας. Ἄστραψε φῶς μέσα της γιὰ πρώτη φορὰ καὶ γνώριζε τὸν ἑαυτό της. Χαμογελοῦσε γλυκὰ καὶ δάκριζε. Σήκωνε τὸ κεφάλι μὲ περιφάνεια, τῶγερνε μὲ μελαγχολικὴ στάσι, κινοῦσε μὲ μύρια σχήματα τὰ ἀχνά της χέρια, λύγιζε τὸ σῶμα μὲ πεταλουδένιες χάρες, καὶ ξέχυνε τῶν ξανθόχρυσων μαλλιῶν της τὰ κυματίσματα ὀλόγυρα στὰ μάτια, γύρω στὸ δροσοστέφανο λαιμό, καὶ ἀνάμεσα στὰ στήθη.

Γλάρωνε τὰ μάτια τώρα, καὶ πότε τ' ἄνοιγε βλέποντας μὲ βουρκωμένο βλέμμα προσευχῆς, μ' ἀναστεναγμὸ ἀνασηκώνοντας τὰ βαρυπονεμένα της στήθη, καὶ δένοντας τὰ χέρια κατανυχτικά. Ὕστερα ἔπερνε στάσι ὅλο χάρι καὶ ἀγάπης παράπονο καὶ καμάρι καὶ κολλῶντας στὰ χείλη τὰ δάχτυλα ἔστελνε μὲ αἰσθαντικὸ κίνημα ἕνα λαχταριστὸ φίλημα πρὸς τὰ βάθη τοῦ καθρέπτη.

Ἐκεῖ εὕρισκε τὸν ἴδιο ἑαυτό της, ἐκεῖ ἀπεκοίμιζε τὸν ἴσκιο της, ἐκεῖ ἐνανούριζε τὸ ὄνειρό της. Τὴν ἔσερνε τὸ μυστήριο κάπου στὰ βάθη του, τὴν μάγευαν τὰ καθρεφτίσματά του, καὶ τὴν ἐπλάνευε μιᾶς ζωῆς ὀνειρευτῆς τὸ ζωντάνεμμα μέσα του, μιᾶς φανταστικῆς ἀγάπης ἡ λαχτάρα. Ἀγάπη τώρα βαθειά, ἀγάπη ἀτελείωτη. Κι' ἂς ἦταν ἡ ἀγάπη της ἴσκιος κι' ἂς ἦταν πλάνεμα ὀνείρου.

Στὸν καθρέπτη ἡ ψυχή της ἐλάτρευε τὰ καθρεφτίσματά της.

Στὸ φῶς τοῦ καθρέπτη τὰ φιλιά της, καὶ στὸ ὄνειρο τῶν ματιῶν της τὰ δάκρυά της.

* * *

Ὤ νὰ πέθαινα! νὰ πέθαινα !

Καὶ μέσ' τὰ μεσάνυχτα, μυστικὴ καὶ μαγεμμένη, κρατῶντας τετράφωτο κεροστάτη στὸ χέρι, μπρὸς στὸν καθρέφτη, σὰν νεράϊδα ἡ Νυχτωμένη ἐστεκόταν. Τὰ μάτια λαμπρὰ καθρεφτισμένα μέσα στὸ κρύσταλλο, ψυχωμένα ἐσάλευαν, καὶ ἄστραφταν μέσα της τὰ δάκρυα ὡς ἀστέρια. Μυριάδες ἀράδες τῶν ματιῶν, πλήθη μαύρων ματιῶν, μὲ μυστήριο μεγαλοφάνταστο, τὴν ἔβλεπαν. Ἄλλα θλιμμένα τοῦ δειλινοῦ καθρέφτιζαν τὶς νοσταλγίες, ἄλλα γλαρωμένα τοῦ ἑσπερινοῦ ἀντιφέγγιζαν τοὺς θρήνους. Ἄλλα μυστικόφεγγα καὶ βυθισμένα τοῦ ὀνείρου καὶ τῆς μελαγχολίας τὸ ἀδάκρυτο κλάμα, καὶ ἄλλα βουρκωμένα ἀπὸ τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πόθου τὴν ὀγρὴ γιαλλάδα. Ἄλλα μισοκλεισμένα καὶ ὀνειροξύπνητα ἀπὸ τὴν πνοὴν τῆς εὐγενοῦς ἀνατριχίλας, καὶ ἄλλα δακρυστάλαχτα ὡς ἀποσπερίτες σὲ οὐρανὸ φθινοπωρινό, ἐδάκρυζαν μέσα στὸ θόλο τὸν κρυστάλλινο, μάτια τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς τ' ἀβασίλευτα ἀστέρια. Ἄλλα μισοσφραγισμένα ἀντιφέγγιζαν ὅπως τὸ τρεμουλιαστὸ ξεψύχισμα μακρυθιώρητου καντηλιοῦ σὲ νύχτα γαλήνης, τῆς ψυχῆς τὸ στερνὸ βλέμμα. Καὶ ἄλλα τὰ μάτια τῆς χαρᾶς τὰ μυριολάλητα, μὲ τὸ χάραμα μέσα τους καθρεφτισμένο.

Ὤ, τὴ λιτανεία τὴν ὀνειρευτή! ὤ, τὴν πενταμορφη λιτανεία τῶν ματιῶν, ὤ, τὰ μυριοφάνταστα καθρεπτίσματα τῆς ψυχῆς σ' ἕνα δάκρυ μέσα, ὤ, τὸν κόσμο τῆς ἀθόρυβης καὶ μυστικῆς ζωῆς!

Ὤ, νὰ πέθαινα! νὰ πέθαινα ! . . .

Καὶ θὰ πεθάνω ἂν δὲ ζήσω τὴ ζωὴ τοῦ καθρέπτη . . .

Ἐλέη Σικελιανοῦ

ΟΡΦΑΝΑ ΚΑΙ ΝΟΘΑ

Ἦσαν ὀρφανὰ καὶ ἦσαν νόθα!...

Νύκτα σκότους, νύκτα ἀθεμίτων ἐρώτων καὶ ὀργίων, νύκτα λήθης καθηκόντων καὶ καταπατήσεως ἱερῶν καὶ ἀνθρωπίνων νόμων, ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος.

Ἦτο ἡ νύκτα ἐκείνη, πάλη τοῦ σκότους κατὰ τοῦ φωτός, τῆς ὕλης κατὰ τοῦ πνεύματος, τῆς αἰσχύνης κατὰ τῆς αἰδοῦς, τῆς δυστυχίας κατὰ τῆς εὐτυχίας, τῆς ἐρημώσεως κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ νόμου, τῆς κακίας κατὰ τῆς ἀρετῆς, πάλη ἐνδελεχής, πάλη μακρὰ, ἀγρία, πάλη τοῦ ὑλικοῦ κατὰ τοῦ ἠθικοῦ κόσμου μέχρις ἐξοντώσεως...

Καὶ ἐπῆλθε νίκη τελεία, ὁριστικὴ τῶν πρώτων κατὰ τῶν δευτέρων...

Οἱ δὲ παλαισταί, ὡσεὶ αἰσχυνόμενοι διὰ τὴν νίκην των, ἀπέκρυψαν εἰς τὸ σκότος τοὺς καρποὺς αὐτῆς, καρποὺς στιγμιαίας χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως, ὀνείδους δὲ διαρκοῦς καὶ ἀπογοητεύσεως.

Καὶ ἔμεινεν ἡ γυνή, ἡ ἀσθενεστέρα μετὰ τὰς παραφόρους φρικιάσεις τῆς ἐξεγερθείσης σαρκὸς, ἐν τῇ ἀπογνώσει, ἐν τῇ συντριβῇ, ἐν τῷ θανάτῳ· ὁ δὲ ἀνὴρ, ὁ ἰσχυρότερος, συνελ-

θὼν ἐκ τῆς προσκαίρου ζάλης, ἀναλαβὼν νέας δυνάμεις, ἐτράπη μετά τινα χρόνον ἐπὶ τὴν αὐτὴν πεπλανημένην, παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς δίνης τῶν παθῶν, πρὸς εὕρεσιν νέων θυμάτων.

Νόμοι ἱεροί, νόμοι ὑγιεῖς, συγκρατοῦντες τὰ θεμέλια τοῦ κοινωνικοῦ βίου, διεῖπον μέχρι πρό τινος τὰς πράξεις τῶν δύο τούτων ὄντων. Καὶ ἐβαυκάλιζεν ἡ χαρὰ τὰς καρδίας των, καὶ ἔπλαττεν ἡ φαντασία των χρυσᾶ ὄνειρα, καὶ ἐπέτων μὲ τὰς λευκάς των πτέρυγας, τὰ ἀδελφὰ αὐτὰ πλάσματα τῶν ἀγγέλων, εἰς τὰς αἰθερίους ἐκτάσεις, μὲ ἀγάπην, μὲ πίστιν, μὲ ἐλπίδα.

Μία δὲ μόνη νύκτα ἤρκεσε νὰ καταστρέψῃ τὴν χαράν των, ν' ἀμαυρώσῃ τὰ χρυσᾶ ὄνειρα, ν' ἀποκόψῃ τὰς λευκὰς πτέρυγας καὶ νὰ κρημνίσῃ εἰς τοὺς βράχους τῆς ἠθικῆς κακοδαιμονίας.

Ψυχὴ καὶ σῶμα! Ἤτοι πνεῦμα ἄϋλον, ἰσχυρόν, προικισμένον δι' ἀνεκτιμήτων ἀγαθῶν, μορφωθὲν καὶ τελειοποιηθὲν ἐν τῇ κοινωνικῇ παλαίστρᾳ, καὶ σῶμα, ὕλη, καρδία πλήρης ἀγαθῶν συναισθημάτων, ἀλλὰ καὶ ἀρίστων ἀκόμη παθῶν, προωρισμένα νὰ βαδίσουν καὶ ζήσουν ἐν ἁρμονίᾳ, συνεπλάκησαν ἐν τῇ πορείᾳ των, ζητοῦντα νὰ καταπατήσουν τὸ ἓν τὰ δικαιώματα τοῦ ἄλλου Ἐν τῇ συμπλοκῇ των τὰ τέως ἀσθενῆ πάθη ὑπέταξαν καὶ ἐμηδένισαν τὰ ἀγαθὰ συναισθήματα, ὑπέταξαν τὸ πνεῦμα τὸ ἄϋλον καὶ ἰσχυρόν.

Καὶ ἐπῆλθεν ἡ νίκη τελεία, ὁριστική, καὶ ἐμαίνετο ἡ Ἡρωδιὰς ὕλη, ἐπὶ πίνακι φέρουσα τὴν κεφαλὴν τοῦ πνεύματος, καὶ ἐβλάστησαν ἐκ τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος, ἐκ τῆς κοπείσης αὐτῆς τιμίας κεφαλῆς, ἄνθη σκότους, ἀτιμίας, κατάρας! . . . .

Ὢ! τὰ ἀτυχῆ αὐτὰ μικρὰ πλάσματα! τὰ ἀθῶα θύματα τοῦ γενομένου ἐγκλήματος! οἱ παρίαι αὐτοὶ τῆς κοινωνικῆς κακεξίας, οἱ προωρισμένοι νὰ φέρουν τὸ στίγμα τῶν ἁμαρτιῶν τῶν γονέων των, οἱ καταδικασθέντες νὰ στερηθῶσι καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, τοῦ κοινοτέρου πράγματος ἐν τῷ κόσμῳ! . . .

Ἀλλ' ἡ ἐξεγερθεῖσα σὰρξ κατηυνάσθη καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ το βάραθρον,εἰς τὸ ὁποῖον ἐβυθίσθη, καὶ εἶδε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, εἰς ἣν ἔπεσε καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος βαδίζει εἰς ἄγραν νέων θυμάτων, αὕτη καταρᾶται ἑαυτήν,ὄχι μόνον ὡς γυναῖκα ἀλλὰ καὶ ὡς μητέρα.

Καὶ φέρει ἀγογγύστως τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου της καὶ βαδίζει εἰς τὸν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ. Δὲν ὑπάρχει ἔλεος διὰ τοὺς δραπέτας τοῦ οὐρανοῦ ἀγγέλους, ὅταν γίνωνται δαίμονες καὶ δὲν ἐλεοῦνται οὔτε, φεῦ! ὑπὸ τοῦ αἰτίου αὐτοῦ τῆς ἀποστασίας των. Πτωχὴ ὕπαρξις! Ποῖον βάσκανον ὄμμα ἐφθόνησε τὴν ἀθῴαν σου εὐτυχίαν; Ποία χεὶρ κακοῦργος εἰς τὸν ἐνώπιόν σου ἀνθηρὸν κῆπον ἔσπειρεν ἀκάνθας; Ποία κατάρα τὴν πρό τινος διὰ φρονήσεως κατεχομένην κεφαλήν σου ἐβάρυνε καὶ ἐσκοτίσθη καὶ σ' ἔρριψε κατὰ κρημνῶν;

Καὶ τὸ ἀτυχὲς θύμα ἀπαντᾷ·

«Αἴσθημα ἅγιον, ἱερόν, δοθὲν ὑπὸ τῆς προνοίας εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν εὐτυχίαν των, ἐδόθη καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου. Παλμοὶ κατ' ἀρχὰς ἅγιοι τὴν ἐδόνησαν. Ἀλλ' εἶτα οἱ παλμοὶ ἐγένοντο ἰσχυρότεροι, τοὺς ὁποίους τὸ ἀσθενὲς καὶ ἄπειρον πνεῦμα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ. Καὶ ἡ πτῶσις συνετελέσθη χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὴν σταματήσῃ. Εἰς τὴν πτῶσιν, εἰς ἣν μὲ ὤθησαν, πρῶτος ὁ ῥίψας μὲ κατεδίκασεν. Οἱ ἀναμάρτητοι ῥίπτουσιν ἤδη ἐπ' ἐμοῦ τοὺς λίθους τῆς ἁμαρτίας.

«Ἤμην πτωχὴ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ κρύψω διὰ τῆς μετάξης καὶ τῆς σισύρας τοὺς καρποὺς τῆς ἀτιμίας. Καὶ ἐγκατελείφθην μετὰ τῶν τέκνων μου φέρουσα εἰς τὴν ψυχὴν τὴν θλῖψιν τῆς ἀπολεσθείσης εὐτυχίας των »

Ἡ θλῖψις πλὴν ἦτο βαρεῖα, καὶ μίαν νύκτα παρὰ τὴν ἡμίσβεστον ἑστίαν τῆς ταπεινῆς καὶ ἐρήμου καλύβης, ἐν μέσῳ τῶν θρήνων καὶ τῶν γελώτων τῶν ἀθώων καὶ ἀνευθύνων τέκνων, ἀπέδωκε μετανοοῦσα τὴν τελευταίαν πνοὴν εἰς τὸν Θεόν.

Συγγνώμη καὶ εἰρήνη εἰς τὸν τάφον της.

Ἀλλὰ τὰ δυστυχῆ μικρὰ, τὰ ἄνευ ἄρτου καὶ προστασίας ἐγκαταλειφθέντα τίς ἀναθρέψῃ; τίς θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς;

Νύκτα σκότους ἔφερεν αὐτὰ εἰς τὴν ζωήν, νύκτα σκότους ἀφήρπασε τὸ μόνον αὐτῶν στήριγμα, νύκτα σκότους θὰ καλύψῃ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ βήματά των . . .

Ἀγαθονίκη Ἀν ω ιάδου.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἐστέκετο ἐκεῖ εἰς τὸ διαχώρισμα δύο μεγάλων αἰθουσῶν, περικυκλωμένη ἀπὸ ὅλους τοὺς κυρίους, τοὺς ὁποίους τῆς εἶχε παρουσιάσει τὴν προτεραίαν ἡ κ. Παλβίδου εἰς τὸ Ζάππειον. Κανεὶς δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸν πρῶτον τετράχορον μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Ἄννα θὰ ἔδιδε τοὐλάχιστον τὸν δεύτερον εἰς αὐτόν. Ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον εἶχαν ἐξαντλήσει κάθε φιλοφρόνησιν καὶ κάθε κολακείαν καὶ κάθε περιποίησιν πρὸς τὸ κάλλος της καὶ πρὸς τὴν νεότητά της καὶ πρὸς τὸ πνεῦμά της. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν ὑψώσει τὸ flirt εἰς περιωπὴν ἐπιστήμης ἐξήντλησαν οἱ ἐπιχειρηματικώτεροι ἐξ αὐτῶν κάθε ἐρωτικὴν εὐφυολογίαν, κάθε διακριτικὴν ἐπίθεσιν, κάθε στάσιν καὶ κίνημα ἡμιερωτικὸν καὶ ἡμικωμικόν, μὲ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν ἀγωνίαν, τοῦ ποῖος θὰ τῆς ἀρέσῃ περισσότερον, ποῖος θὰ τὴν τέρψῃ καὶ θὰ τὴν συγκινήσῃ εἰς μεγαλήτερον βαθμόν. Οἱ δύο ἐξ αὐτῶν, οἱ μᾶλλον παρήλικες εἶχαν ἀσκηθῇ πολὺ εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ἐρωτοτροπίας. Ἦσαν συστηματικοὶ ὑποψήφιοι ὅλων τῶν πλουσίων ξένων νυμφῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπεσκέπτοντο τὰς Ἀθήνας καὶ εἶχαν πλέον ἀποστηθίσει ὡρισμένας λέξεις καὶ φράσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἔκαμναν τὴν εἰσαγωγήν των εἰς τὸ τόσον ἐνδιαφέρον τὰ βαλάντιά των ἰδίως ζήτημα τοῦ ἔρωτος.

Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ὅλοι των ἐνόησαν ὅτι θὰ ἔμεναν μόνον εἰς τὸν πρόλογον,ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπεφάνη ὁ Κώστας Μεμιδώφ, ὠχρός, πολὺ ὠχρὸς μὲ τὸ μαῦρον ἔνδυμά του καὶ ὠχρότερος ἀκόμη ὑπὸ τοὺς λευκοὺς χειμάρρους τοῦ ἠλεκτρικοῦ,εἰς τὸ ὁποῖον ἔπλεαν αἱ θαυμάσιαι αἴθουσαι τῆς κ. Παλβίδου.

Τὸ πυρέσσον βλέμμα του ἐκαρφώθη ἐπάνω της ἀπὸ μακρὰν καὶ ὡς ὑπνωττισμένος ἀπὸ τὴν θέαν της ἔτρεχε μᾶλλον ἢ ἐπεριπάτει, διασχίζων τοὺς χορεύοντας καὶ ὠθῶν ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀδιακρίτως, χωρὶς οὔτε νὰ χαιρετᾷ κανένα οὔτε κἂν νὰ προσέχῃ, ἐὰν ἐφαίνετο ἀδιάκριτος.

Ἡ Ἄννα εἶχε πραγματικῶς ἀνησυχήσει, διότι τόσον εἶχε βραδύνει. Μὲ τὸ ἔνστικτον τῆς γυναικείας καρδιᾶς, ἡ ὁποία ἠξεύρει νὰ μαντεύῃ καὶ νὰ αἰσθάνεται τοὺς πόνους τῶν ἄλλων, τοὺς ἀληθινοὺς μάλιστα πόνους, εἶχεν ἐννοήσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχεν ὑποστῆ μεγάλον ψυχικὸν κλονισμόν, ὅτι ἀληθῶς ὑπέφερε καὶ ὅτι αὐτὴ ἠνείχετο κάπως εἰς τὴν κατάστασίν του αὐτήν.Ἂν καὶ δὲν εἶχεν εἴπει οὔτε λέξιν αἰσθηματικήν, ἂν καὶ τὴν εἶχεν ἀποφύγει ἐντελῶς ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἡ Ἄννα ἠννόησεν, ὅταν τὸν ἀντίκρυσε χλωμόν, γηρατμένον, δυστυχῆ, μὲ τὰ πυρετώδη βλέμματά του, μεταδίδοντα τὰς φλόγας των εἰς ὅλον τὸ εἶναί της, μὲ τά χέρια του σπασμωδικῶς σφίγγοντα τὸ ἰδικόν της εἰς χαιρετισμὸν ὑπερτάτης ἀπογνώσεως, ἡ Ἄννα ἠννόησεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα.

Τοιοῦτον ἔρωτα οὔτε εἶχε κἂν φαντασθῇ ἡ ἀγνὴ ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἰσθηματικότης της. Οἱ συμπολῖταί της εἶναι ἐν γένει ἄνθρωποι πολὺ θετικοί, πολὺ ἐπιφυλακτικοί. Συνειθισμένοι νὰ τιμοῦν πολὺ καὶ νὰ σέβωνται ἀκόμη περισσότερον τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ἐξοικειωμένοι νὰ ζοῦν καὶ νὰ ἀνατρέφωνται καὶ νὰ ἐκπαιδεύωνται μαζῆ της χωρὶς τοὺς φραγμούς, οἱ ὁποῖοι τίθενται μεταξὺ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον, οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ὅταν ἀγαποῦν ἀκόμη ἔχουν τὸν ἔρωτα ἡσυχον, θετικόν, χωρὶς μεγάλο πάθος καὶ μεγάλην ἔξαρσιν. Κατὰ τὸ πολὺ ἡ ἀγάπη των ριζοβολεῖ ἀπὸ τὰ μαθητικά των ἔτη· ὅταν ὁ μαθητὴς αἰσθανθῇ νὰ ἑλκύεται περισσότερον ἀπὸ μίαν συμμαθήτριάν του καὶ ἐκείνη νὰ συνεννοῆται μὲ αὐτὸν καλλίτερα, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβουν ἀγαπῶνται· ἀλλ' ἡ ἀγάπη των εἶναι ἀθῴα, ἁγνή, ἀπονήρευτος. Ἐκεῖνος γίνεται ὁ ἱππότης τῆς κόρης καὶ αὐτὴ ἡ κυρία τῆς τύχης του. Ἀδελφωμένοι ὡς τὰ περιστεράκια, τὰ ὁποῖα ἀνατρέφονται ζευγαρωμένα, ἀλλ' ἀγνά, ἀφ' ἧς στιγμῆς γεννηθοῦν, μεγαλώνουν, ἀλληλοβοηθούμενοι εἰς τὸ νὰ γνωρισθοῦν ὁ εἷς μὲ τὸν ἄλλον, εἰς τὸ νὰ ἰσοπεδώσουν τὰ αἰσθήματά των, εἰς τὸ νὰ ἀδελφώσουν τὰς κλίσεις των.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἀγάπη της ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη μὲ τὸν Νίκον Μύρτον. Ἂν καὶ ἐφλέρταραν εἰς τὸ σχολεῖον, ἂν καὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν προωρισμένοι ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον, ὅμως ποτὲ ἡ λέξις ἀγάπη δὲν εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χείλη των. Ἡ ἐπιφυλακτικότης αὐτὴ δὲν ἀπετέλει ἐξαίρεσιν, ἀλλ' οὔτε σπάνιόν τι φαινόμενον μεταξὺ τῶν ἐρωτευμένων νέων τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ κορίτσια ἐκεῖ λαμβάνουν ἐκπαίδευσιν σοβαράν. Ἀνατρέφονται μὲ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν συνείδησιν ὅλων τῶν εὐθυνῶν, τὰς ὁποίας φέρουν εἰς τὴν ζωήν. Αἱ ψυχικαί, αἱ πνευματικαὶ καὶ αἱ φυσικαὶ δυνάμεις των ἀναπτύσσονται μὲ τόσην ἁρμονίαν, ὥστε ἡ νευρικὴ ὑπερευκισθησία καὶ ἔξαψις καὶ ὁ αἰσθηματικὸς ὑπερερεθισμός, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ εἰς τὰ κορίτσια τῆς Εὐρώπης, σπανίως ἀπαντᾷ εἰς τὰς Ἀμερικανίδας. Οἱ νέοι ἀφ' ἑτέρου ἠξεύρουν ὅτι διὰ νὰ ἀποκτήσουν δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ζωῆς πρέπει νὰ κάμουν τὸν δρόμον των, νὰ ἐργασθοῦν, νὰ δημιουργήσουν τὸ ἐγώ των. Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἔρως καὶ κατὰ τοὺς φυσικοὺς καὶ κατὰ τοὺς ἀμειλίκτους πολιτικοὺς νόμους προϋποθέτει τὸν γάμον. Διὰ τοῦτο τὸ φλέρτ των εἶναι ἀκίνδυνον καὶ ὁ ἔρως των πάντοτε συνοδεύεται ἀπὸ τὸν Μέντορα τῆς φρονήσεως, τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀρετῆς.

Τίποτε λοιπὸν παρόμοιον εἰς πάθος ἐρωτικὸν δὲν εἶχε φαντασθῇ ἡ Ἄννα ἕως τὴν στιγμὴν αὐτήν. Καὶ ὁ μεγάλος πόνος τοῦ ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνώπιόν της, ὁ πόνος αὐτὸς τοῦ ὁποίου τὰ αἴτια δὲν ἠδύνατο κἂν νὰ φαντασθῇ, τὴν ἐτάραξε περισσότερον παρὰ ὅσον εἶχε ταραχθῇ μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ζωήν της. Δὲν τῆς ἐζήτησεν οὔτε συγγνώμην, διότι εἶχεν ἀργήσει, ἀλλ' οὔτε ἐφαίνετο νὰ ἐνθυμῆται πλέον ὅτι τῆς εἶχε δώσει τὸν χορὸν αὐτόν.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἐξῆλθετε ἄρρωστος, εἶπεν ἡ κόρη μὲ τὴν γλυκυτέραν φωνήν της, καὶ ὅτι πταίω ἐγώ . . . .

Ὁ Κώστας ἐσιώπα, ὡς νὰ μὴν εἶχεν ἀκούσει. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ διευθύνων τὸν τετράχορον ἔδωκε τὸ διάταγμα τοῦ grand rond. Ὁ Κώστας ἥρπασε τὴν χεῖρα τῆς κόρης καὶ τὴν ἔφερε μεταξὺ τῶν χορευόντων. Ὅλα τὰ ζεύγη ἤνοιξαν θέσιν διὰ τὸν παρήλικα ὡραῖον ἄνδρα καὶ τὴν θαυμασίαν κόρην, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχεν ἀποσπαθῇ ἀπὸ κανένα χορὸν θεῶν.

Κανεὶς δὲν εὗρε παράξενον τὸ ἀρχαϊκὸν ἔνδυμά της, καμμία κακὴ γλῶσσα δὲν εὗρε δύναμιν νὰ ἐπικρίνῃ τὸ κάλλος της. Ἡ φήμη τοῦ πλούτου της εἶχεν ἤδη κάμει τὸν κύκλον της μέσα εἰς τὰ πλήθη ἐκεῖνα, τὰ διψῶντα ἀπὸ χρυσὸν καὶ τὰ ὑψώνοντα εἰς περιωπὴν ὑπερτάτης θρησκείας τὸ παντοδύναμον μέταλλον. Τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατρός της ἀπὸ στόματος εἰς στόμα εἶχαν πολλαπλασιασθῇ τόσον ὥστε ἐπὶ τέλους νὰ μεταβάλουν καὶ τὸ ὄνομά του ἀκόμη. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι ἦτο κόρη τοῦ Βάνδερμπιλτ, ἄλλοι τοῦ Ἄρθουρ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἑκατομμυριούχων τοῦ κόσμου παρήλασαν ἀνὰ τὰς ἐγκαινιαζομένας αἰθούσας τῆς κ. Παλβίδου μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ τελευταία φιγούρα ἐξηκολούθει καταλήξασα εἰς ἕνα τρελλὸν βάλς, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μεθύουν τοὺς καλοὺς χορευτὰς καὶ τοὺς κάμνουν νὰ ζοῦν στιγμὰς ὑπερτάτης ἀπολαύσεως.

Ὁ Κώστας εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ σφίξῃ τὸ παλλόμενον ἐκεῖνο σῶμα ἀπὸ νεότητα ἀγνὴν καὶ κάλλος καὶ μεγαλεῖον εἰς τὰ στήθη του. Τὴν ἐνηγκαλίσθη μὲ τὸ πάθος, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἀπηλπισμένος ἄνθρωπος προσκολλᾶται εἰς τὴν τελευταίαν καὶ μόνην καὶ ὑπερτάτην ἐλπίδα τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐστροβίλιζε τρελλά. Ὄχι. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐφοβεῖτο τὴν μέθην τοῦ χοροῦ. Ἐταλαντεύετο μαζῆ της εἰς κύκλους εὐρεῖς, ἁρμονικοὺς μὲ τὴν ἡδυπάθειαν τῶν αἰσθήσεων, τὴν ὁποίαν φέρει τὸ λίκνισμα τῆς μουσικῆς, ὅταν ἡ ψυχὴ κατέχεται ἀπὸ μεγάλην συγκίνησιν. Καὶ ὡς ὁ διευθύνων τὴν μουσικὴν νὰ εἶχε καὶ αὐτὸς εἰδικῶς παρακολουθήσει ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάλου ἐξώστου, ὁ ὁποῖος εἶχε σκεπασθῇ καὶ διασκευασθῇ διὰ τὴν ὀρχήστραν, τὴν ὡραίαν εἰκόνα τοῦ χορεύοντος ζεύγους, ἐχαλάρωσε τὴν πρώτην ταχύτητα τοῦ βάλς καὶ κατέληξεν εἰς ἓν menuet θαυμάσιον.Τὸ ζεῦγος ἐχωρίσθη τότε ἥσυχα, ὁμαλά, μὲ μεγαλοπρέπειαν ὑπερτάτην εἰς τὰς κινήσεις καὶ τοὺς ἀκκισμοὺς τοῦ σώματος. Τὰ ἄλλα ζεύγη τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἀπεσύρθησαν καὶ ἐσχημάτισαν μεγάλον κύκλον πέριξ τῶν δύο χορευτῶν, οἱ ὁποῖοι πρώτην φο-

ρὰν ἐπαρουσίαζαν τὸν νέον αὐτὸν χορόν, τὸν ὁποῖον τόσον τελείως ἐχόρευαν. Τὸ ἔνδυμα τῆς κόρης καὶ ἐν γένει τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημά της καὶ ἡ ἤρεμος μορφή της ἐσυμφωνοῦσαν πολὺ περισσότερον μὲ τὸν ἀνάπαυτικὸν αὐτὸν χορόν, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ χάρις ἔγκειται εἰς τὰς ἁρμονικὰς καὶ ἠρέμους καὶ μεγαλοπρεπεῖς τοῦ σώματος κινήσεις.

Ὅταν ἐτελείωσαν καὶ ὁ Κώστας ὑψόνων τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ἐπάνω ἔτεινε τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του εἰς τὴν κόρην ὅπως, στηριζομένη ἐπ' αὐτῶν ὡς καμμία βασίλισσα ἱπποτικῶν ἐποχῶν, μεταβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἀναπαύσεως, ὅλοι οἱ παρακολουθήσαντες τὸν χορὸν ἤρχισαν νὰ χειροκροτοῦν καὶ χωρισθέντες ἐσχημάτισαν διπλῆν σειράν.

Διὰ μέσου τῆς σειρᾶς αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐστόλιζεν ἡ νεότης μὲ ὅ,τι γραφικὸν καὶ ὡραῖον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς ἄνθη καὶ πολυτίμους λίθους καὶ νταντέλας καὶ μεταξωτὰ φορέματα ὁ πλοῦτος τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας καὶ μὲ τὴν σοβαρὰν χροιὰν καὶ τὸν αὐστηρὸν τόνον, τὸν ὁποῖον δίδει ἡ σκοτεινὴ ἀμφίεσις τῶν ἀνδρῶν, διὰ μέσου τῆς σειρᾶς αὐτῆς διῆλθε τὸ ὡραῖον ζεῦγος. Ἡ ξένη καὶ ἄγνωστος ὡς χθὲς κόρη, ἡ ὁποία ἀνεμίμνησκε τὰς παρθένους τῆς ἀρχαιότητος μὲ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν θριαμβευτικὴν εὐτυχίαν τῆς νεότητος, τοῦ κάλλους, εἰσαγομένη ἐπισήμως εἰς τὴν ζωὴν διὰ τῆς χρυσῆς αὐτῆς θύρας, καὶ ὁ ξένος, ὁ ἀποχαιρετῶν τὴν νεότητα, σοβαρὸς καὶ γαλήνιος μὲ τὴν ἐπιβάλλουσαν μελαγχολίαν τῶν ὡραίων μορφῶν, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται περὶ τὴν δύσιν πλέον τοῦ θριαμβευτικοῦ ἄστρου των.

Η ΦΙΛΙΑ

Ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω, εἶπεν ἡ μάμμη πρὸς τὴν ἐγγόνην, ποῖον ἀπὸ τὰ μισητὰ ἐλαττώματα βλέπεις νὰ εἶνε τὸ φαρμακεῦον τὴν φιλίαν, τὸ ἐμποδίζον τὰ χείλη νὰ προφέρουν τὸν καλὸν λόγον, τὸ ἐντρεπόμενον νὰ φανῇ εἰς τὸ φῶς, ὡς γνωρίζον τὴν μαύρην του μορφήν, τὸ ὑποβιάζον τὴν μεγάλην τοῦ ἀνθρώπου ἀξίαν καὶ σύρον αὐτὸν ἀπὸ τὸ αἰθέριον βασίλειον, ὅπου ἐτάχθη νὰ μένῃ, εἰς τὸν βόρβορον τῆς ὕλης, τὸ καταστρέφον ἀκόμη καὶ τὴν φυσικὴν ὡραιότητα, τί θὰ μοῦ ἔλεγες; Ἡ ζηλεία, μάμμη. Αὐτὴ πράγματι εἶνε τὸ εἰδεχθέστερον χάσμα, ἡ σκοτεινοτέρα σκιά, ἡ ζητοῦσα νὰ σκιάσῃ τὴν φαεινὴν τῆς θεᾶς εἰκόνα, ἡ τόσον καλῶς γνωρίζουσα ἑαυτὴν καὶ ἐντρεπομένη διὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ εἰδεχθές της χρῶμα, ὥστε νὰ ἀρνῆται παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ὕπαρξιν καὶ τὸ ὄνομά της, καὶ μὴ τολμῶσα ποτὲ νὰ παρουσιασθῇ ἀπ' εὐθείας καὶ ὑπὸ τὴν φυσικήν της μορφήν, ἀλλὰ καταφεύγουσα εἰς τόσα ἀξιογέλαστα τοῦ ψεύδους μέσα, καὶ ψιμυθιουμένη ἵνα καθίσταται ἔτι γελοιωδεστέρα ἡ μαύρη της μορφὴ εἰς τὸ ἄπλετον τῆς ἀληθείας φῶς. Καὶ ταύτην παρακολουθεῖ ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος, αἱ φοβεραὶ γάγγραιναι, αἱ ὑποσκάπτουσι τὴν ὑγείαν καὶ ἀποφέρουσαι ὡς μόνον κέρδος εἰς τοὺς κατόχους των τὸν πρόωρον τάφον.

Μὴ γένοιτο νὰ συναντήσῃς ποτὲ τὰς μαύρας αὐτὰς σκιάς· ἀλλ' ὡς εἶπον ἤδη καὶ πάλιν λέγω, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον, θὰ τύχῃ νὰ τὰς ἴδῃς, μὴ σὲ φοβίσουν ὅμως. Ἂν καλὴν χρῆσιν τῶν καλῶν ἐφοδίων σου κάμῃς, αἱ ἐπιθέσεις των ὡς ἀποτέλεσμα θὰ ἔχουν τὴν ἀποτυχίαν πάντοτε· προτίθεμαι μόνον νὰ σ' ὑποδείξω μερικὰς τῶν γελοίων ἐψιμυθιωμένων μορφῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας θέλεις τὰς συναντήσει. Πολλάκις ἡ θρασύτης των φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ παρουσιάζωνται ὑπὸ τὸ πρόσχημα αὐτῆς τῆς φιλίας· τὸ ἰσχυρότερον τότε ψιμύθιόν των εἶνε ἡ φαυλοκολακεία, ἂν δὲ κατὰ κακὴν τύχην ὀλισθήσασα πέσῃς καὶ πληγωθῇς καὶ κηλιδωθῇς, θὰ μετέλθουν ὅλα

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΟΙ HEGELINGE

('Ιρλανδικὴ παράδοσις)

'Ο Hagen τῆς 'Ιρλανδίας

Α'.

Siegeland ὁ βασιλεὺς τῆς 'Ιρλανδίας καὶ ἡ Νορβηγὸς σύζυγός του Ilte ἑώρταζαν μίαν μεγάλην ἑορτήν. Οἱ προσκεκλημένοι ἐγέλων μεγαλοφώνως μὲ τὰ διάφορα παιγνίδια καὶ ὀλίγην ἐδίδεν ἕκαστος προσοχὴν εἰς τὸν τρυφερὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως Hagen, ὅστις ἐστέκετο πρὸ τοῦ οἴκου. Αἴφνης σκιάζεται ὁ ὁρίζων, πνέει ἄνεμος ὁρμητικὸς ἔρχεται ἓν μέγα νέφος, καὶ εἰς τὸ νέφος φαίνεται πτερυγίζων εἷς ὑπερμεγέθης γύψ, ὅστις ἁρπάζει εἰς τοὺς ὄνυχάς του τὸ κραυγάζον παιδίον, καὶ τὸ μεταφέρει ὑψηλά, εἰς τοὺς αἰθέρας. Τὸ φέρει μακρότερα εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τὴν φωλεάν του, ὅπου εἶχε τοὺς νεοσσούς του. Εἷς τῶν νεοσσῶν λαμβάνει τὸ παιδίον καὶ ἀρχίζει νὰ πετᾷ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν, καὶ πίπτει μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν. Τὸ παιδίον κρύπτεται εἰς τὸ χόρτον, δὲν τὸ ἐπανευρίσκει ὁ νεοσσός. Ὁ γὺψ, ὅστις τὸ ἥρπασεν ἐκ τοῦ οἴκου του εἶχεν ἁρπάσει πρὸ πολλοῦ καὶ τρεῖς κόρας, θυγατέρας ἑνὸς βασιλέως, αἱ ὁποῖαι κατώρθωσαν ἐπίσης ν' ἀπελευθερωθοῦν, καὶ ἔμεναν ὄχι μακρὰν τοῦ μέρους, ὅπου ἔπεσε τὸ παιδίον, κρυμμέναι εἰς ἓν σπήλαιον. Τὸ διακρίνουν εἰς τὸ χόρτον, σπεύδουν, τὸ φέρουν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ τὸ φυλάττουν ἐκεῖ, τρέφουσαι αὐτὸ μὲ ρίζας καὶ χόρτα. 'Αναπτύσσεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑγιὲς καὶ σῶον. Ἔρχεται πλέον ὁ καιρὸς ὅπου θὰ ἐλάμβανεν ὅπλα εἰς τὰς χεῖράς του, ἀλλὰ δὲν εἶχε τοιαῦτα· ὅτε μίαν ἡμέραν ἓν πλοῖον ναυαγεῖ, συντρίβεται εἰς τοὺς βράχους, καὶ ρίπτει τὸ κῦμα ἕνα ἐκ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ νεκρὸν ὡπλισμένον εἰς τὴν περικνήμην, τοῦ ὁποίου τὰ ὅπλα ἔλαβεν ὁ Hagen. Οἱ γύπ[illegible] ἐνέργειαν. Κατασκευάζεται πλοῖον ἀπὸ ξύλον κυπαρίσσου, τὰ πλάγια αὐτοῦ εἶχον ἐπιπέσει πολλάκις κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' οὔτος ὑπερήσπιζεν ἑαυτὸν πρῶτον διὰ βελῶν, ὕστερον δὲ διὰ τῆς σπάθης, καὶ οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξωλόθρευσεν ὅλην ἐκείνην τὴν γενεὰν τῶν γυπῶν γέροντας καὶ νέους.

'Ο Hagen ἦτο πλέον γενναῖος κυνηγός, καὶ ἐπρομήθευε δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὰς κόρας αἱ ὁποῖαι τὸν ἀνέθρεψαν ἀρκετὴν τροφήν. Ἀργότερα βλέπει πάλιν ἓν πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀρχίζει τότε νὰ φωνάζῃ δι' ὅλων του τῶν δυνάμεων ζητῶν βοήθειαν. Ὁ κυβερνήτης διατάσσει νὰ ὑπάγῃ μία λέμβος πρὸς τὸ μέρος του, ἡ ὁποία παραλαμβάνει αὐτὸν καὶ τὰς κόρας. Τὰς τελευταίας τοιαύτας ἐξέλαβον οἱ ναυτικοὶ ὡς θαλάσσια πνεύματα, ὡς τὰς εἶδον ἐνδεδυμένας φορέματα ἀπὸ βρύα, τὰ ὁποῖα εἶχον κατασκευάσει αἱ ἴδιαι. Ὁ πλοίαρχος τέλος ἀφοῦ ἐξήτασε καλῶς ὅλους ἀπεφάσισε νὰ τοὺς λάβῃ εἰς τὸ πλοῖον. Ὅλον τὸ πλήρωμα ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ πατρός του Hagen, μολαταῦτα τοὺς ἐρώδισεν ἡ δύναμις τοῦ ρωμαλέου υἱοῦ, καὶ ὑπακούσαντες ἀποδιδάζουν αὐτοὺς εἰς τὴν 'Ιρλανδίαν. Ἡ μήτηρ ἀναγνωρίζει τὸν υἱὸν ἀπὸ ἕνα χρυσοῦν σταυρόν, ὅπου τοῦ εἶχε κρεμάσει εἰς τὸ στῆθος· μὲ δάκρυα χαρᾶς γίνεται δεκτός· ὁ πατὴρ παραχωρεῖ εἰς αὐτὸν τὸ στέμμα, καὶ ἡ Hilde, μία ἐκ τῶν τριῶν θυγατέρων τῆς ἐξορίας του τῷ δίδεται σύζυγος.

'Ο Horand καὶ ἡ Hilde

Hettel ὁ βασιλεὺς τῆς Hegelingen σκέπτεται νὰ νυμφευθῇ. Τοῦ γίνεται λόγος περὶ τῆς χαριτοβρύτου θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς 'Ιρλανδίας Hilde, ἥτις φέρει τὸ ἴδιον μὲ τὴν μητέρα της ὄνομα· ὁ βασιλεὺς στέλλει πρὸς αὐτὴν πρεσβευτάς, ζητῶν τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ὁ τραχὺς τοῦ πατρός της Hagen χαρακτὴρ δὲν ἐπιτρέπει τοῦ εἴδους τούτου στρατολογίας πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ ἀπαγχονίζει αὐτούς. Πέντε ἥρωες, συγγενεῖς τοῦ βασιλέως καὶ κατέχοντες ἐπιφανεῖς θέσεις ἐν τῷ κράτει του ὁ Watte τοῦ Stormen, ὁ Horand καὶ ὁ Frute τῆς Δανιμαρκίας, Morung ὁ ἐκ Nifland καὶ ὁ Jrold τῆς Ortland προτρέπουν τὸν κύριόν των καὶ πείθουν αὐτὸν νὰ κερδίσῃ τὴν νύμφην διὰ τῆς βίας. Τίθεται τὸ σχέδιόν των εἰς

τὰ δυνατὰ μέσα ὅπως σὲ πείσουν ὅτι δὲν ἐβλάφθης καὶ ὅτι δὲν φαίνονται αἱ κηλῖδές σου, ἀλλὰ βεβαίως οἱ λόγοι των οὔτε θέλουν σὲ θορυβήσει οὔτε τὸ πνεῦμά σου σκοτίσει, ἂν καταφύγῃς εἰς τὴν κρίσιν, ζητοῦσα τὴν ἀκρίβειαν αὐτῶν· οὔτε δὲ αἱ πολλαὶ καὶ βάναυσοι μορφαί, τὰς ὁποίας θὰ βλέπῃς ν' ἀλλάσουν, καὶ ἡ γελοία κωμῳδία τὴν ὁποίαν θὰ βλέπῃς νὰ παριστάνουν θέλει σὲ πτοήσει. Σοῦ φαίνονται παράδοξα τώρα αὐτά, καὶ ὅμως εἶνε πραγματικότητες. Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερον, ἂν ποτὲ εἰς τὸν μικρόν σου κόσμον ἢ εἰς μεγαλήτερον κύκλον συναντήσῃς ὅ,τι λέγω, μὴ σὲ θορυβήσῃ ἡ πονηρὰ ἐκείνη τηλεγραφικὴ ἀνταπόκρισις τῶν βλεμμάτων, ἡ λέγουσα πλειότερα καὶ φαρμακεύουσα περισσότερον καὶ ἀπὸ τὰ μᾶλλον πικρὰ χείλη, καὶ δάκνουσα περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς μᾶλλον ὀξεῖς ὀδόντας· οὔτε οἱ ὑπαινιγμοὶ καὶ αἱ ἡμιλεγόμεναι καὶ ἡμιεξηγούμεναι φράσεις καὶ τὰ σκώμματα, ὁ χυδαῖος αὐτὸς τῆς ἐκφράσεως τοῦ μισητοῦ πάθους τρόπος, τὸν ὁποῖον παρὰ τῶν ἀγενῶν καὶ κακῶν θ' ἀκούσῃς νὰ ὀνομάζεται εὐφυολογία. 'Αλλ' οὔτε αἱ ἀνὰ δύο δίκην συνωμοσίας συνομιλίαι καὶ οἱ χαριεντισμοὶ καὶ σαρκαστικοὶ ἐνίοτε γέλωτες. Ἂν ποτὲ σοῦ συνέβαινε νὰ τύχῃς εἰς τοιοῦτον κύκλον, θὰ παρεδέχεσο ὅτι λατρεύεται πιστῶς ἡ αἰθερία θεὰ εἰς αὐτόν; ὄχι βέβαια· θὰ τὸ ἀπέδιδες ἴσως εἰς μεγάλην ἔλλειψιν ἀνατροφῆς· ἀλλ' εἶνε πλέον τούτου, Μαργαρίτα μου· εἶνε ἡ εἰδεχθὴς μορφὴ τὴν ὁποίαν σοῦ ὑπέδειξα ἡ κυριαρχοῦσα ἐκεῖ. Ἂν δὲ σὺ ἀφελὴς καὶ ἀπροπαρασκεύαστος εὑρίσκεσο εἰς τοιοῦτον κύκλον πρῶτον ἤθελες θορυβηθῇ καὶ μετὰ ταῦτα ἡ εὐγενής σου ψυχὴ ὡς διέξοδον ἤθελεν εὕρει τὰ δάκρυα εἰς τὴν ἀπογοήτευσιν· ἂν ὅμως εἶσαι ἐφωδιασμένη καὶ προετοιμασμένη διὰ τὸν ἀγῶνα αὐτόν, θέλεις ἀπομακρύνει καὶ διασκεδάζει τὰς μαύρας σκιάς, αἵτινες θὰ μέρη καλύπτονται δι' ἀργύρου, αἱ κῶπαι διὰ χρυσοῦ, τὰ ἱστία καὶ σχοινία γίνονται ἐκ μετάξης, ἡ ἄγκυρα ὅλη ἐξ ἀργύρου. Ὁ Frute φέρει ἓν δέμα περιέχον διάφορα ἐμπορεύματα· εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοίου κρύπτεται μία ὁμὰς ἡρώων. Φθάσαντες εἰς τὴν 'Ιρλανδίαν λέγουν ὅτι ὁ ἰσχυρὸς βασιλεὺς Hettel τοὺς ἐξώρισεν ἐκ τοῦ κράτους του. Προσφέροντες πλούσια δῶρα ἐξαιτοῦνται διὰ παραλλήσεων τὴν ὑποστήριξιν τοῦ βασιλέως. Ὁ βασιλεύς, τοὺς δέχεται φιλοφρόνως καὶ λέγει νὰ ἑτοιμασθοῦν οἰκίαι εἰς τὴν πόλιν, ὅπως κατοικήσωσιν. Ὁ Etute ἀνοίγει τὸ δέμα τῶν ἐμπορευμάτων του· ποτὲ δὲν ἐφάνη πώλησις τόσον εὐθηνὴ εἰς τὸ κράτος· καὶ ἂν ἀκόμη ζητήσῃ τις ἄνευ πληρωμῆς τι τοῦ δίδεται εὐχαρίστως. Ἡ νεαρὰ Hilde ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τοὺς ξένους περὶ τῆς ἐλευθεριότητος τῶν ὁποίων τόσα ἀκούει. Διατάσσει τότε ὁ βασιλεὺς νὰ ἔλθουν οἱ ξένοι εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ εὐγενὴς αὐτῶν συμπεριφορά, τὰ λάμποντα φορέματά των προξενοῦν θαυμασμόν. Ὑπὲρ τὸ μέτρον εἶναι μακρὰ ἡ γενειὰς τοῦ Watte, οἱ φαιοὶ αὐτοῦ βόστρυχοι στηρίζονται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ χρυσῶν κρίκων. Αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς ἐρωτοῦν αὐτὸν ἀστειευόμεναι, τί προτιμᾷ νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν συναναστροφὴν ὡραίων γυναικῶν ἢ νὰ μάχεται εἰς πεισματώδη μάχην; ἡ μάχη μοῦ εἶναι συμφερωτέρα, νομίζω, ἀπαντᾷ. Εἰς τὴν αἴθουσαν γυμνάζονται οἱ νεανίαι εἰς διαφόρους πολεμικὰς ἀσκήσεις. Ὁ Wate λαμβάνει μέρος ὡς νὰ μὴ εἶδε δῆθεν ποτὲ παρόμοια γυμνάσια καὶ ἐπιθυμῶν νὰ τὰ μάθῃ, ἀλλ' ὁ διευθύνων ταῦτα ἐπισπᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῶν ξένων, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπιδοκιμάζει τοῦτο, λέγων ὅτι ἠμποροῦν νὰ γίνουν καὶ διδάσκαλοι τοῦ υἱοῦ του. Ὁ Jrold λέγει ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γυμνάζονται καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦ Κυρίου των. Ὁ ἐκ Δανιμαρκίας Horand εἶνε ἄριστος διδάσκαλος τοῦ ἄσματος· πρωΐ καὶ ἑσπέρας τραγουδεῖ πρὸ τοῦ οἴκου του τόσον θαυμασίως, ὥστε ὅλαι αἱ κυρίαι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἐξέρχονται εἰς τὸν ἐξώστην ὅπως τὸν ἀκούσουν. Τὰ πτηνὰ εἰς τοὺς θάμνους λησμονοῦν τοὺς τόνους των, τὰ θηρία τοῦ δάσους δὲν πηγαίνουν πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς, τὰ ἑρπετὰ δὲν ἕρπουν πλέον, οἱ ἰχθύες παύουν τὸ κολύμβημα, οἱ κώδωνες δὲν σημαίνουν, οὐδεὶς μένει κύριος ἑαυτοῦ, τῶν τεθλιμμένων ἐκλείπει ὁ πόνος, οἱ ἀσθενεῖς ἀναλαμβάνουν. Ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως προτείνει νὰ ἔλθῃ ἢ δυνατὸν ὁ διδάσκαλος τοῦ ἄσματος εἰς τὸν οἶκον καὶ τραγουδήσῃ. Ὁ διδάσκαλος ἔρχεται καὶ τραγουδεῖ τότε τὰς ὡραιοτέρας του μελῳδίας λέγων συνάμα ἰδιαιτέρως εἰς τὴν κόρην καὶ τὴν πρότασιν τοῦ Κυρίου του. Ἡ Hilde ἀπαντᾷ ὅτι δέχεται τὴν πρότασιν, ἂν θὰ ἀκούῃ καὶ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τόσον ὡραῖα ἄσματα. Ὁ Horand τὴν διαβεβαιοῖ ὅτι ὁ Κύριός του ἔχει δώδεκα ἀοιδοὺς θαυμασίους, ἀλλ' ὡραιότερα ὅλων τραγουδεῖ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς Hettel, Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ ξένοι λαμβάνουσιν ἄδειαν ἀναχωρήσεως λέγοντες ὅτι ὁ Κύριός των ἔστειλε πρέσβεις πρὸς ἀναζήτησίν των, ὑποσχόμενος ἐν ταὐτῷ συγχώρησιν καὶ ἐλευθερίαν. Ὁ βασιλεὺς ἡ βασίλισσα ἡ θυγατηρ αὐτῶν συνοδεύουν τοὺς ξένους μέχρι τοῦ πλοίου. Ἡ Hilde, ὅπως εἶχε συμφωνήσει μετὰ τοῦ Horand, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν συνοδῶν της κορασίων ἐπιβαίνει τοῦ πλοίου τῶν ξένων, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἤθελε νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον ὅλα τὰ ἐμπορεύματα. Ἐν τῷ ἅμα ἀνασύρεται ἡ ἄγκυρα, ἀνοίγονται τὰ ἱστία, καὶ φαίνονται εἰς τὸ κατάστρωμα οἱ ἐν τῷ βάθει τοῦ πλοίου κρυμμένοι ἔνοπλοι ἥρωες. Ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ὀργισθεὶς βασιλεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἄνδρες ρίπτουν ἐπὶ ματαίῳ τὰς λόγχας των· θέλουν νὰ σπεύσουν εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλ' ὁ χαραχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ὑγρὸς δρόμος τοὺς ἐμποδίζει πρὸς μεγάλην αὐτῶν ἀπελπισίαν. Φεύγουν οἱ ξένοι μετὰ τῆς νύμφης καὶ στέλλουν πρὸ τῆς ἀφίξεώς των, ἀγγελιαφόρους εἰς τὴν πατρίδα των. Ὁ βασιλεὺς Hettel μεθ' ὅλης τῆς συνοδείας του ἔρχεται εἰς τὴν παραλίαν εἰς προϋπάντησιν τῆς Hilde. Ἐπὶ ἀνθέων, ὑπὸ μεταξίνας σκηνὰς εἶχεν ἑτοιμασθῇ ἡ κατοικία της, ὅπου καὶ ὑποδέχονται αὐτήν· ἀλλ' εἰς τὴν θάλασσαν μακράν, φαίνονται ἱστία· ὁ βασιλεὺς Hagen ἐξοπλίσας στρατὸν ἔρχεται πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς θυγατρός του. Μία αἱματηρὰ μάχη λαμβάνει χώραν· ὁ Hettel πληγώνεται ὑπὸ τοῦ Hagen καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Wate· ἡ Hilde ζητεῖ χάριν ὑπὲρ τοῦ πατρός της, ἡ μάχη παύει ἐπὶ τῷ λόγῳ της, ὁ ἅγιος Hagen συμβιβάζεται μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ γαμβροῦ· ὁ Wate, ὅστις εἶχε διδαχθῇ τὴν ἰατρικὴν ἀπὸ μίαν χωρικὴν γυναῖκα, θεραπεύει ἐπὶ τῇ παρακλήσει τῆς θυγατρὸς τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἄλλους πληγωθέντας.

Μαρία Πενέλλη

ἐπεχείρουν νὰ σκιάσουν σὲ ἢ τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς εἰς τὴν λατρείαν τῆς ὁποίας ἐτάχθης πιστὴ ἱέρεια· θέλεις διαλύει καὶ ἀποσκορακίζει ταύτας ὡς ὁ ἥλιος διαλύει καὶ διασκορπίζει τὰ καλύπτοντα αὐτὸν νέφη, ἐξερχόμενος πάντοτε τῆς πάλης καὶ ἐξαστράπτων νικητής.

Ζυρίχη **Μαρία Πενέλλη**

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΙΑΤΡΟΙ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Κατὰ τὸ 1875 παρουσιάσθη πρώτην φορὰν εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ κ. Brés, ὅπως ὑποβληθῇ εἰς ἰατρικὰς ἐξετάσεις. Τὸ θέμα της ἔφερε τίτλον *ἡ θηλὴ* καὶ *ἡ θήλασις* καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ διπλώματός της *ἐξόχως ἄριστα*.

Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία ὑπῆρξεν ἡ μεσιτεύσασα παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς Παιδείας, ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς τὴν κ. Brés ἡ φοίτησις εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἑπτὰ ὅλα ἔτη πρὶν ἢ παρουσιασθῇ δι' ἐξετάσεις. Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870 ἦτο ὑπότροφος τοῦ νοσοκομείου τοῦ *Ἐλέους*.

Εὐθὺς ὡς ἔλαβε τὸ δίπλωμά της ἐσύστησε γραφεῖον ἰατρικῶν συμβουλῶν, βαθμηδὸν δ' ἀπέκτησε πλουσιωτάτην πελατείαν, ἐπιδοθεῖσα εἰδικῶς εἰς γυναικεῖα καὶ παιδικὰ νοσήματα. Βραδύτερον ἵδρυσε φροντιστήριον βρεφῶν, τοῦ ὁποίου τὴν συντήρησιν ἀνέλαβε σήμερον ὁ δῆμος καὶ τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομα τῆς ἱδρυτρίας διὰ τὴν ἠθικὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξήσκησεν ἐπὶ τῶν ἀπόρων μητέρων.

Συνέγραψε πολλὰ ἔργα ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τῆς πρώτης ἡλικίας καὶ ἔκαμε διαφόρους διαλέξεις εἰς τὰς διευθυντρίας τῶν φροντιστηρίων καὶ νηπιαγωγείων.

Τὸ παράδειγμα τῆς κ. Brés ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν καὶ πολλαὶ ἄλλαι κυρίαι ἐν Γαλλίᾳ. Κατὰ στατιστικὴν τοῦ 1898 γυναῖκες μετερχόμεναι τὴν ἰατρὸν ἐν Παρισίοις ἀνήρ-

χοντο εἰς 77, ἐκ τῶν ὁποίων 2 ἰδρύτριαι θεραπευτηρίων καὶ δύο ἄλλαι διωρισμέναι εἰς νοσοκομεῖα. Εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, διαμέρισμα τοῦ Σηκουάνα, ὑπῆρχον τρεῖς ἀκόμη ἰδρύτριαι θεραπευτηρίων.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἦσαν ἐγγεγραμμέναι εἰς τὰ μικτὰ πανεπιστήμια τῆς ἰατρικῆς καὶ φαρμακολογίας τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν 214 φοιτήτριαι.

Ἐκ τῶν ἰατρῶν τῶν Παρισίων ἡ δὶς Chopin καὶ ἤδη κ. Tourangin ἐστέφθη κατὰ τὰς ἐξετάσεις της ὑπὸ τῆς ἰατρικῆς ἀκαδημίας τῶν Παρισίων. Ἡ κ. Blanche Edwads Pillier εἶναι μαθήτρια τῆς σχολῆς τῶν νοσοκόμων εἰς Bicetre ἀπὸ τὸ 1891. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ δος Pillet συζύγου της, τὸν ὁποῖον ἀντικατέστησε κατὰ τὸ διετὲς διάστημα τῆς ἀσθενείας του ὡς καθηγητὴν τῆς φυσιολογίας ἐν Lariboisiere, ἔλαβεν ὁριστικῶς τὴν ἕδραν ταύτην.

Δίδει ἐπίσης σειρὰν μαθημάτων ἐπιδεσμολογίας εἰς τὴν Σαλπετριέρην εἰς ἀκροατήριον σπουδαστῶν ἐκ τῶν δύο φύλων. Εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτῆς ὀφείλεται ἐπίσης ὁ διορισμὸς ἰατρῶν γυναικῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων.

Αἱ πλεῖσται ἐκ τῶν κ. κ. ἰατρῶν τῶν Παρισίων εἶναι ἔγγαμοι, καὶ πάλιν μεταξὺ αὐτῶν πολλαὶ σύζυγοι ἰατρῶν μετὰ τῶν ὁποίων διαμοιράζουν τὴν πελατείαν, ἀνακουφίζουσαι αὐτούς. Ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ των βίου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐπιστήμη ὄχι μόνον δὲν φονεύει τὸν ἔρωτα καὶ τὰς γυναικείας ψυχὰς ἀλλ' ὅτι αἱ ἰατροὶ γυναῖκες εἶναι τέλεια πρότυπα ἀφοσιωμένων συζύγων καὶ τρυφερῶν μητέρων.

Ἡ ἰατρὸς κ. Gaher Barthelemy ἐπενόησε στηθόδεσμον κανονικὸν καὶ ἐδημοσίευσε μελέτην της μὲ ἀνατομικὰς εἰκόνας, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἡ καταστροφὴ τῶν ὀργανισμῶν ἡ προκύπτουσα ἐξ ἀνθυγιεινῶν στηθοδέσμων. Αἱ χορεύτριαι τοῦ μεγάλου μπαλέττου τῶν Παρισίων υἱοθέτησαν τὸν στηθόδεσμον τοῦτον.

Haryett Fontanges.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Στ. Χ. Πὸρτ-Σάϊτ. Φρ. χρ. 18 1)2 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Μένουν εἰσέτι πρὸς ἐξόφλησιν τὰ ἔτη 1900 καὶ 1901. Καν Α. Π. Κ. Κωνστάντζαν. Ἡ ἐπιστολή σας μὲ συνεκίνησε. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει νοσοκομεῖον νευρικῶν νοσημάτων. Πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια ἐνταῦθα δυστυχῶς ἀδύνατος. Γράφω. Δα Ο. Ν. Δ. Κέρκυραν. Ζητούμενα φυλλάδια ἐστάλησαν. Ἡμερολόγια δὲν ἐξεδόθησαν ἐφέτος. Δεχόμεθα εὐχαρίστως μεταφράσεις, ἀρκεῖ νὰ εἶναι κατάλληλοι διὰ τὴν «Ἐφ. τῶν Κυριῶν» νὰ εἶναι σύντομοι καὶ σύμφωνοι μὲ τὸ πρόγραμμά μας. Δα Μ. Ζ. Σῦρον. Δὲν σᾶς ἔγραψα, διότι δὲν εὗρον ἀκόμη τὸ ζητούμενον πρόσωπον. Τὸ πρόσωπον περὶ τοῦ ὁποίου σεῖς μοὶ ὁμιλεῖτε εἶναι ἀκατάλληλον διὰ λόγους ὑγείας. Καν Μ. Μ. Ἡμερολόγιον δὲν ἐξεδόθη. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Κον Χρ. Ξ. Συνδρομὴ κ. Π. ἐλήφθη. Τὰ εἰς Καλλίπολιν φύλλα ἐστάλησαν καὶ δὲν ἐπεστράφησαν. Δὲν ἔχετε νεωτέρας ἐκεῖθεν πληροφορίας; Καν Κ. Ξ. Ζαγαζίγ.Τὰ ζητούμενα φύλλα στέλλονται. Ἀπόδειξιν θὰ ἀποστείλωμεν ἡμεῖς εἰς τὴν κ. Β. ἂν καὶ ἠδύνασθε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς νὰ ἀποστείλητε συνδρομάς σας. Καν Α.Τρ. Καβάλλαν.Κατὰ τὰ βιβλία μας μένει καὶ τὸ 97. Εὐαρεστήθητε νὰ ἀποστείλητε ἄνευ ἀναβολῆς.

Σ. ΠΑΤΣΙΦΑ καὶ ΥΙΟΥ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, συνιστᾷ εἰς τοὺς πελάτας του τὴν μελετην τοῦ κάτωθι τιμοκαταλόγου τῶν ἐν αὐτῷ πωλουμένων εἰδῶν:

Ὑφάσματα μαλλοβάμβακα διὰ δῶρα ὁ πῆχυς ἀπὸ δραχμὰς 1,40.
Βαμβακερὰς φλανέλλας διὰ φορέματα ὁ πῆχυς ἀπὸ λεπτὰ 0,85.
Ὑφάσματα ὁλομάλλινα ὁ πῆχυς ἀπὸ 2,75 καὶ ἄνω.
Ταφτὰ παντὸς χρώματος ὁλομέταξον ὁ πῆχυς δραχ. 3,90.
Φουλάρια σκέτα παντὸς χρώματος (Pongé) ὁ πῆχυς δραχ. 2,75.
Κορδέλλ ς μεταξωτὰς double face N. 12 ὁ πῆχυς λεπ. 0,90.
Χειρόκτια δερμάτινα (Grenoble) ἠγγυημένα τὸ ζεῦγος 6,50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος ἕκαστον ἀπὸ δραχμὰς 1 καὶ ἄνω.
Χασέδες Μανδαπελάμια καὶ Πανιὰ Ἀλσατίας ἀρίστης ποιότητος.
Ζακέτας ἐξ ὡραιοτάτου κασμιρίου ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω.
Ἀρώματα τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
EAU de Cologne Εὐρωπαϊκὴν ἀρίστης ποιότητος.

Καλλιτεχνικὰ πλαίσια (Passe partout) καὶ ὡραίας εἰκόνας, ἐν γένει δὲ ὅτι ἀνάγεται εἰς τὸν κλάδον τῆς ξυλογλυπτικῆς ἐν συνδυασμῷ μὲ πολλὴν καλαισθησίαν καὶ λεπτότητα ἐργασίας εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη ἀπέναντι τῆς Βουλῆς κατάστημα τοῦ καλλιτέχνου κ. Λάβδα.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

Εἰς πᾶσαν κυρίαν, ἥτις θὰ ἤθελε νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπικερδῶς χρήματα, ἢ νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τίτλων, ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην χρηματιστικὴν ἢ ἐμπορικὴν πρᾶξιν συνιστῶμεν θερμῶς τὴν Τράπεζαν Ἐμπεδοκλέους, ἧς τὸ πρόγραμμα δημοσιεύομεν ἐνταῦθα :

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΝ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ : Ἔκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.—Ἀγοραπωλησίαι: συναλλαγματικῶν, ἐπιταγῶν, χρυσοῦ, ξένων τραπεζικῶν Γραμματίων καὶ τίτλων.

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ : Συναλλαγματικῶν, τίτλων καὶ τοκομεριδίων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΔΑΝΕΙΑ : Προκαταβολαὶ ἐπὶ τίτλων.—Λογαριασμοὶ τρεχούμενοι.

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

3 1/2 % ἐτησίως, ἀπόδοσις εἰς πρώτην ἀναζήτησιν
4 » » » μετὰ ἕνα μῆνα
4 1/2 » » » » τρεῖς μῆνας
5 » » » » ἓξ μῆνας
5 1/2 » » » » ἓν ἔτος καὶ πλέον.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ : Πώλησις πάσης λαχειοφόρου ὁμολογίας εἰς μηνιαίας δόσεις, μὲ τὴν τύχην ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς πρώτης δόσεως.

ΤΜΗΜΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ : Ἀγοραπωλησίαι τίτλων ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ ἁπλῇ μεσιτείᾳ.

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ : **Πληροφορίαι ἐμπορικαί.**

ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ παντὸς εἴδους ἐμπορευμάτων, μηχανῶν κλπ. ὑπὸ συμφέροντας ὅρους, μετρητοῖς καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΟΙΚΩΝ

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ
Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Βασ. Οἰκογενείας καὶ τῆς Αὐλῆς

Ὁδὸς Σταδίου 47, Ὁδὸς Γ. Σταύρου 1

Ἡ ἐγνωσμένη καλαισθησία τοῦ ἀπαραμίλλου καὶ πασιγνώστου ὑποδηματοποιείου τοῦ κ. Τσάμη πείθει πᾶσαν φιλόκαλον κυρίαν καὶ δεσποινίδα ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποδυθῇ ἐν αὐτῷ,ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐπερχομένην χειμερινὴν περίοδον δι' ἣν ὁ κ. Τσάμης ἐκόμισεν ἔξοχον συλλογὴν δερμάτων εἰς ἀπείρους ὅλως νέους χρωματισμούς. Τῶν Ἀθηδῶν τὴν μοῖραν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόδησιν, ζηλεύουσι καὶ αὐταὶ αἱ Παρισιναὶ χάρις εἰς τὸν κ. Τσάμην, τὸν ὁποῖον πολὺ δικαίως τιμᾷ ἅπασα ἡ ἀρίστη τάξις τῆς κοινωνίας μας διὰ τῆς πελατείας της.

Φρονοῦμεν ὅτι διὰ τοιοῦτον κατάστημα πᾶσα σύστασις ἀποβαίνει περιττή.